

Alekszandr Szergejevics Puskin: Anyegin

Szerző dezs

Kötelező olvasmány, rövid összefoglaló elemzése

Alekszandr Szergejevics Puskin
Anyegin

A mű eredete:

Puskint Moszkvában írt szabadabb gondolkodású, politikai felhangoktól sem mentes verseiért a cári udvar előbb Besszarábiába (a mai Moldova területére), majd Odesszába száműzte három évre. Itt kezdte el írni az Anyegint, mely nyolc éven át készült. A művet Szentpétervárott nyomtatták ki 1826-ban. Emlékét szülővárosa, Carszkoje Szelo őrzi (Szentpétervártól kb. 10 km-re található), melynek új neve Puskin lett.

Szereplők:

Jevgenyij Anyegin,
földbirtokos
Vlagyimir Lenszkij, költő
N. herceg, Tatjana férje
Larina asszony, egy
földbirtokos özvegye
Tatjana Dmitrijovna Larina, Larina
idősebbik lánya
Olga Dmitrijovna Larina, Larina
fiatalabbik lánya
Filipjovna, öreg dajka
Zareckij, földbirtokos
vendégek: Pusztjakov
úr, Pusztjakova asszony, Gvozdgin úr,
Szkotyinyin úr, Szkotyinyina asszony, Petuskov
úr, Bujanov úr, Fljanov úr,
Panfil Harlikov, Harlikova asszony, monsieur Triquet stb.

Történet:

Ajánlás:
Az ajánlás
Puskin barátjának, Pjotr Alekszandrovics
Pletnyovnak szól, aki maga is író
és kiadó volt.

Első fejezet (60 versszak, ebből 6 a

nyomtatásban törölve):

A mottó P. A. Vjazemskij
herceg Az első hó című
költeményéből való.

Anyegin

jómódú család sarja.

Gyermekkorában kitűnő nevelést

kap, így tizennyolc éves korára

megtanul táncolni, udvarolni, elegánsan

viselkedni társaságban. Mindössze a

verseléshez nem igazán konyít.

Szentpétervári élete

eléggyé egyhangúan telik. Minden nap

családi

összejövetelekre, bállokba,

balettelőadásokra hivatalos, s vígan pazarolja

vagyonát. Egyszer azonban nagybátyja

megbetegszik, s ő kénytelen vidéki

birtokára utazni, ahol elhatározza, hogy az

öröklött kastélyban új

életet kezd.

Második fejezet (40

versszak, ebből 1 a nyomtatásban

hiányos):

A mottó Quintus Horatius

Flaccus egyik szatírájából

való,

melyet Puskin szójátékká

alakít át.

Anyegin szép lassan

beilleszkedik a falusi életbe. Egy nap

azonban új földesúr érkezik a

vidékre, Lenszkij, a költő. Annak

ellenére, hogy

alapvetően ellentétes természetűek, az idő

jó barátokká kovácsolja

össze őket.

A helységben lakik még egy

özvegyasszony, Larina asszony és két

lánya: a szép

és mindig vidám Olga, aki gyerekkora

óta Lenszkij szerelme és nővére a

visszahúzódóbb, melankolikusabb

Tatjana.

Harmadik fejezet (41 versszak, ebből

1 a nyomtatásban

hiányos, benne Tatjana levele Anyeginhoz, valamint A

lányok éneke):

A mottó J. Ch. L.

Malfilâtre francia költő Narcisse című

költeményéből való.

Anyegin megkéri Lenszkijt,

hogy mutassa be Larinéknál, aki

ezt teljesíti is, de Anyeginban nem hagy mély

nyomot a találkozás. Közben nem

is sejti, Tatjana szerelemre gyúlt iránta. A

lány ezt azonban csak

"nyanyájának" (dajkájának)

árulja el. Titokban levelet ír Anyeginnek,

amit dajkájával küld el. Azt olvasva

Anyegin másnap este újból

meglátogatja

Larinékat...

Negyedik fejezet (51 versszak, ebből 8 a nyomtatásban törölve):

A mottó Jacques Necker francia államférfitől való.

Tatjana és Anyegin a fasorban találkoznak. A férfit megérintette Tatjana vallomása, s ezért nyíltságára nyíltsággal válaszol.

Véleménye szerint nem illenek egymáshoz, nem érdemli meg a lányt, így számukra csak kín lenne a házaseset.

Tatjanát kimondhatatlanul elszomorítja ez a vallomás. Eközben Olga és Lenszkij szerelme egyre nő, sülve-főve együtt vannak. Telik az idő, s egyszer Lenszkij meghívja barátját egy Larinék által rendezendő szûk körû bálba, melyet Tatjana-nap alkalmából tartanak.

Ötödik fejezet (45 versszak, ebből 3 a nyomtatásban törölve):

A mottó V. A. Zsukovszkij orosz írótól való.

Tatjana baljóslatú álma, melyben Anyegin megöli Lenszkijt, előrevetíti a tragédiát. A bálra már gyülekeznek a vendégek: orosz földesurak családjakkal. Lenszkij is megérkezik Anyeginnel, aki végül mégis elfogadta az invitálást. Anyeginnek azonban nincs ínyére a bál, s bosszantja Tatjana búskomorsága is, így elhatározza megleckézteti barátját: a tánc során Tatjana után Olgát kéri fel, akivel több menetet is szenvedélyesen végigtáncol. Ezt látva a féltékeny Lenszkij dühödten viharzik el...

Hatodik fejezet (46 versszak, ebből 3 a nyomtatásban törölve):

A mottó Petrarca olasz költő Giacomo Colonnához írt verséből való.

Nem sokkal később Anyegin is követi barátját. Másnap Zareckij segítségével Lenszkij levélben üzen Anyeginnek: párbajra hívja.

Anyegin elfogadja a kihívást. A végzetes találkozásra még aznap sor kerül. A párbajt Zareckij vezeti, melynek

eredményeképp Lenszkij, mellében
golyóval,
holtan bukik a hóra.

Hetedik fejezet (55 versszak, ebből 3
a nyomtatásban
törölve):

A mottó I. I. Dmitrijev,
E. A. Baratinszkij és A. S.
Gribojedov orosz írótól
való.

Olga megsiratja ugyan
szerelmét, de viszonylag gyorsan
túlteszi magát a tragédián,
s kis idő elteltével férjhez is megy
ulánus
katonatiszthez. Mivel a férjet munkája
elszólítja, így az
újdonsült pár
nemsokára elhagyja a vidéket. Anyja
immár Tatjanát is szeretné
kiházasítani, de
ő a helybelieknek bánatában mind nemet mond.
Ezért a család elhatározza, hogy
ideiglenesen Moszkvába költöznek, ahol
majd találnak Tatjanának megfelelő
partnert. Érdekesség, hogy az utolsó
előtti fejezetet a "kissé megkéssett"
invokáció zárja...

Nyolcadik fejezet (51 versszak, ebből
2 a nyomtatásban
hiányos, benne Anyegin levele Tatjanához):
A mottó Byron angol
írótól való.

Nyolc év telt el, Anyegin
ismét visszatért a városba, s
azóta újból bállokba
jár. Az egyiken találkozik N. herceggel, aki
bemutatja
feleségének - Tatjanának.
Fölismerik egymást, de Tatjana erőt vesz
mágán, s nem
mutatja ki érzelmeit. Otthon Anyegin gyötrődik,
rájön, hogy szerelmes
Tatjanába, ezért levelet ír neki, de
nem kap választ. Végül
meglátogatja a
lányt, aki elmondja, hogy még mindig szereti, de
nem fog véteni az asszonyi
hűség ellen. Tatjana távozik, Anyegin pedig
megsemmisülten néz az elszalasztott
boldogság után.